



Rota Koleji

Eğitimin Yeni Yüzü

TÜRKÇE BÜLTENİ

Dilimiz Döndüğünce

Rota Koleji Türkçe Bölümü olarak, kurum kültürümüzü her an biraz daha zenginleştirmek, öğrencilerimize biraz daha yararlı olabilmek için, 2014-2015 Eğitim-Öğretim Yılı'nda da yoğun bir çalışma içindeyiz.

2014-2015

YOĞUN BİR ÇALIŞMA İÇİNDE

Rota Koleji Türkçe Bölümü olarak, kurum kültürümüzü her an biraz daha zenginleştirmek, öğrencilerimize biraz daha yararlı olabilmek için, 2014-2015 Eğitim-Öğretim Yılı'nda da yoğun bir çalışma içindeyiz.

İşte bu çalışmanın bir örneği de Türkçe Bölüm olarak hazırladığımız bültenimizdir.

Burada edebiyatımızın usta kalemlerinin bültenimizin sayfalarında yer alsın diye yazdıkları "dil/edebiyat" içerikli yazıların yanında, edebiyatçılarımızın okulumuza yaptıkları ziyaretlerin fotoğrafları, bölüm öğretmenlerimizin gerçekleştirdikleri/katıldıkları etkinliklerin yazı ve fotoğrafları yer almaktadır.

Bu yoğun çalışma içinde de sizleri, Türkçe Bölümü olarak bitmeyen bir enerjiyle selamlıyoruz.

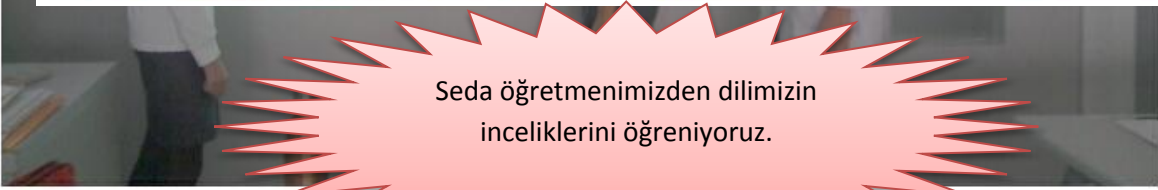
TÜRKÇE BÖLÜMÜ



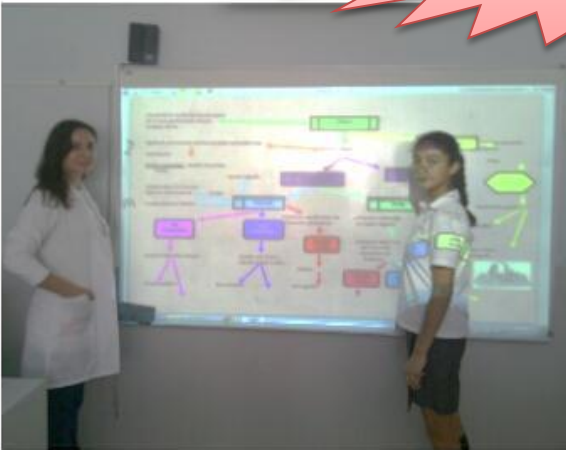
Kök, ek, yapım eki, çekim eki derken; bir de baktık
Merve öğretmenimizle dilimizi güzelleştiriyoruz.



öğreniyoruz.



Seda öğretmenimizden dilimizin
inceliklerini öğreniyoruz.





**Hayatımızda bir zarf daha
varmış. Büşra
öğretmenimizden onu da
öğreniyoruz.**

**Dilimizdeki sesleri
öğreniyoruz Gülşah
öğretmenimizden. Öyle
ses deyip geçmeyin...**



Okuma
etkinliđimizden

İçimizdeki
aydınlığa
aydınlık
katıyoruz.



“Türkçe Kadar Güzelsin”

Ahmet Özer

Nâzım Hikmet Ferhad ile Şirin adlı oyununda bir aşkın güzelliğiyle bir dilin içsel zenginliği arasında özgün bir bağlantı kurar ve Şirin’in güzelliği karşısında Ferhad’a, şu sözü söyler: “Sen yakından da, uzaktan da her zaman her mekânda konuştuğum dil gibi, Türkçe Bir güzelliğin, sevgiliye yönelik bir aşkın, bir dille bütünleşmesi bu dilin de Türkçe olması Dil, toplumsal yaşamın çimentosudur. İnsanlar arasındaki en sıkı bağıdır. Duygu ve düşüncelerimizi en güzel, en anlamlı şekilde ifade etme aracıdır. Dil salt birey için değil, toplum için de büyük önem taşır. Dillerini yitiren toplumların tarihten silinmesi gerçeği, yaşadığımız coğrafyada belirgin bir şekilde görülür.

Dil, salt bir insanın bir başkasıyla konuşmasının, onunla iletişim kurmasının aracı değil, bir toplumun sosyal ve kültürel yaşamının da aynasıdır.

Şairler, yazarlar, düşünürler, büyük eğitimciler, dilin bu denli önem taşıması karşısında özgün sözler bırakmışlardır tarihe.

Sözü şair Rıfat Ilgaz’a bırakalım:

“Önce türkülerimizi öğren / Seni büyüten ninnilerimizi belle / Gidenlere yakılan ağıtları / Her sözün en güzeli /Türkçemizde / Diline takılanları ayıkla,/Yabancı sözcükleri at! /.../ Bak, devrim ne güzel! / Barış, ne güzel! / Dayanışma, özgürlük.../ Hele bağımsızlık!/En güzeli, sevgi! / Sev Türkçeni, çocuğum, / Dilini sevenleri sev!”

Şair, “Türkçemiz” adını taşıyan şiirinde önce türkülerimizi öğren diyor, ninnilerimizi belle, gidenlere yakılan ağıtları... Ardından da “Sev Türkçeni, çocuğum? Dilini sevenleri sev” Dilin sevilmesi ancak onun iyi öğrenilmesi, doğru kullanımıyla ilgilidir. Dilini doğru kullanan kişiler, karşındakini iyi algıladığı gibi duygu ve düşüncelerini de anlatma olanağı bulurlar. Bu durum onlar için hem ülkesini hem dünyayı tanımada önemli bir ölçüt oluşturur. Dağlarca’nın “ses bayrağı”, Yahya Kemal’in “anne sütü” olarak nitelendirdiği Türkçe, Nâzım Hikmet’te bir güzellik olgusunun ifadesi olur.



Yazar Mehmet Kurt'la birlikteyiz.
İçimiz dışımız aydınlık.



Timuçin
Özyürekli'nin
kitaplarını okuduk.
Elbette kendilerine
sorularımız oldu.



**Öğretmenlerimizin
hazırladıkları pano.**



Hüseyin Yurttaş'la söyleşiyoruz.
Şair sözüdür, dinlenir.

*Yunus Emre'yi, Karacaoğlan'ı, Aşık Veysel'i hiç
unutur muyuz! Onlar bizim şair atalarımız.*



Son, üç, iki, bir... Perde açılır, seyircilerin alkışları eşliğinde ışıklar sahnenin içine dolar. Güzeldir sahnede ışıklar altında olmak, insanın kendini unutup rolündeki karaktere bürünmesi, onca kalabalığın arasında özgür olmak, sadece kendi sesinin yankılanması. Düşünceler unutulur, sıkıntılar geride kalır, hayata dair kötü ne varsa moladadır. Sahne senindir. Kaç perdelikse oyunun, perde perde açılır hayatında aydınlıklar. Bitmesin istersin, hiç susmayayım istersin, elim kolum durmasın istersin. Bir alıştın mı bir daha bırakamazsın. Çalışma ister, emek ister, yürek ister. Aşktır tiyatro, sevdadır.

Rota Koleji Tiyatro Kulübü olarak 2013-2014 Eğitim Öğretim Yılında Miyase Sertbatur'un "Sınavsız Hava Sahası" oyununu sergiledik. Günümüz eğitim sistemindeki sınavlara dur demek isteyen öğrencilerimiz rollerinin üstesinden geldiler. Büyük bir özveriyle çalışan kulübümüz, okulumuz öğrencilerine keyifli zamanlar yaşattı. Her birine ayrı ayrı teşekkür ediyoruz. Şimdi ise yeni bir oyun, yeni bir heyecan peşindeyiz.

Türkçe Öğretmeni

Gülşah SOLAKOĞLU YAYA



Sınavsız Hava Sahası'nda tiyatronun hazzını tattık.

TÜRKÇE ÜZERİNE

Yusuf ALPER

Giderek yayılmacı dillerin boyunduruğuna girme olasılığı beni fazlasıyla kaygılandırmaya başladı. Dünyada her gün bir ya da birkaç dilin yok olduğunu söylemek herhalde abartı olmaz. Tıpkı ubıhça gibi. Bir gün uyandığımızda altımızdan (dilimizden) Türkçe'nin çekildiğini düşünmek bana korkunç geliyor. Belki ben yaşamayacağım ama çocuğumun çocuğunun çocuklarından biri yaşayabilir. Bütün bu yazdıklarımız, konuştuklarımız, oluşturduğumuz kültür ne olacak? Üzerine birkaç kürek toprak atıp yürüyüp gidecek miyiz?

Onun için dilimizi var gücümüzle korumalı, zenginleştirmeli, yerel sözcükleri yaygınlaştırmalı, gerekirse yeni sözcükler türetmeliyiz. Tabii uygun, geçerliği olan. Anday'ın "sözcük"ü gibi. Köksal'ın "bilgisayar"ı gibi. Yunus'un yazdığı, söylediği bütün sözcükler gibi. "Yunus ki süt dişleriyle" yazmıştı Türkçe'nin. Biz 32 dişle yazıyoruz. Yazmaya, konuşmaya devam edeceğiz. Dağlarca için nasıl "ses bayrağı" ise hepimiz için de öyle. Bu dil dünyanın en büyük şairlerini yaratmıştır. Hiç küçümsenmemeli. Batı karşısında aşağılık karmaşasından kurtulmalıyız. Türk şiirinde Nobel'i hak etmiş (göçüp gitmiş ve yaşayan) en az 30 şair sayılabilir. Almamaları bu gerçeği değiştirmez.

Acı olan bugün geldiğimiz noktada eğitim sistemimizde ki Türkçe'yle ilgili utanç verici tutumdur. Son günlerde imam hatip okullarında Türkçe'nin yasaklandığı gibi utanç verici, korkunç bir bilgiyle karşılaşyoruz. Gerekçeleri Arapça'yı daha iyi öğretmekmiş. Bu yol ne hikmetse ilk kez akıllarına geldi. Bu Türk diline, Türk halkına yapılabilecek en büyük kötülüktür. Utanç vericidir ve kınanması gerekmektedir. Karamanoğlu Mehmet Bey'in tutumuyla bugünün muktedirlerinin tutumunu karşılaştırdığımızda durumun ne kadar utanç verici ve korkunç olduğu ortaya çıkar. Mehmet Bey'e selam olsun.



Prof. Dr. Yusuf Alper
10/Fen
sınıfımızla...Sözümüz
şiir üzre.

KİTAP DEYİNCE

Bir derya düşünün ki keşfedilmemiş binlerce inci tanesi barındırsın içinde. Kitaplar da böyle değil midir? Nasıl ki inci, sert kabuklar içerisinde saklıyorsa güzelliğini kitaplarda da böyle saklıdır farklı dünyaların gizemi... Her sayfada farklı tat, her sayfada başka yaşamlara açılan bir kapı sunar bize kitaplar.

Kitap fuarı hayata dair binlerce keşfedilmeyi bekleyen güzelliğe ev sahipliği yaparken öğrencilerimiz ve biz okyanustaki inci taneleri ile buluşmanın keyfine vardık.

Türkçe Öğretmeni
Merve DARINÇ





*Çocuk kitapları
yazarı Süleyman
Bulut gelmiş
okulumuza. Biz de
oradaydık.*

**İzmir Gazeteciler Cemiyeti'nin İsmail Sivri adına düzenlediği öykü
yarışmasında ödülleri topladık.**

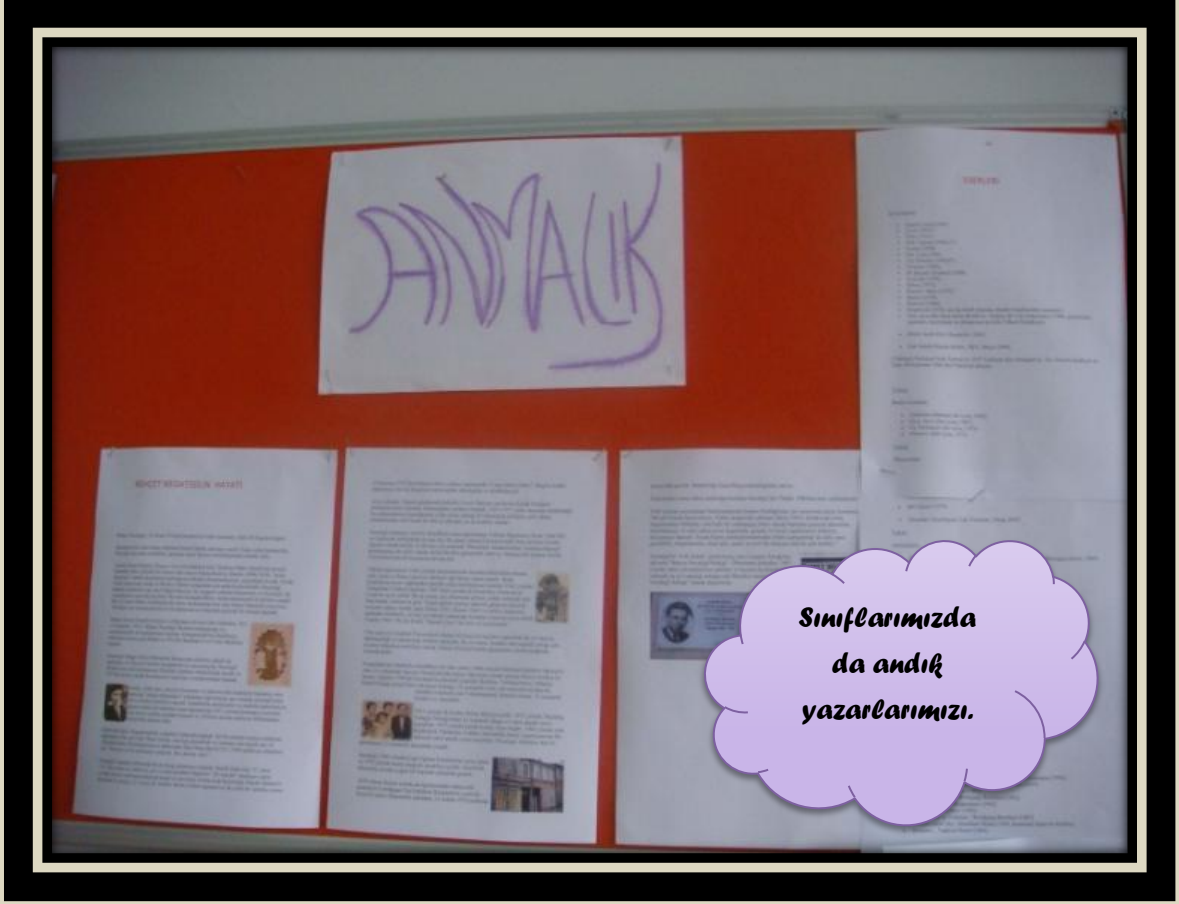




*Tarihin yolları
da
engebeliymiş.
Resul Yavuz
bizi o yollarda
dolaştırdı.*



*Yazar Utku Erişik'in
yanında bittik. Üstümüz
başımız ışıktı.*



“Yunus ki süt diřleriydi Türkçenin”

Cemal Süreya

KİTAPLARIN DİLİ BAZEN SIKICIDIR, AMA BAZEN DE...

Bütün kitaplar hayatın diliyle yazılmış olsaydı keşke. O zaman daha fazla okur olurdu toplumda. Kimse de "Az okuyoruz, çok az okuyoruz..." diye sızlanmazdı. Ama ne oluyorsa insanlar bir şeyler yazmaya başladığında omzuna bir kasıntı perisi tünüyor. Uzun, tumturaklı, günlük hayatta asla kurmayacağı cümleler kurdurtuyor. Bu ilham perisi değil, bu okur kaçirtan peri! Güzel sözler edeyim derken, sözcüklere takla attırayım, herkesi şaşırtayım derken okuru sıkıntıdan patlatan peri. Oysa dil insanın en güzel şeyi, küfrü de aşkı da duayı da isyanı da onunla yaşarız çünkü.

Montaigne, Paris'teki sokak satıcılarının diline özenmiştir, boşuna mı? Çünkü kitapların dili hayattaki gibi olmalı. O zaman sıcaktır, o zaman samimi. Bir roman, öykü, deneme, şiir yapay bir dille kurulduysa fazla yaşayabilir mi? Bütün uzun ömürlü kitaplar hayattan beslenir ve hayatın diliyle bize seslenir. Konuşur gibi yazmak iyidir, diğer türlü dille ihanettir. İnsan okurken evden birini dinliyormuş gibi hissetmeli. Dil insanın evi. Kitap dili de insana evdeymişsin gibi rahatlık vermeli. Okurken insanı bol kepçe bir anne gibi beslemeli.

Kitapların dilini sıkıcılıktan kurtarmak gerek. Sayfalara baktığımızda o satırlar, o cümleler ne taşıdığını bilmediğimiz vagonlar gibi birbirine eklenmemeli. Karınca katarları gibi baştakinin peşi sıra hareket eden karaltılar gibi durmamalı. Hayat gibi içinde dolaşılabilir olmalı. Kitapta iki kişi konuşuyorsa yazar onları kukla gibi oynatmamalı. O ikisi sahiden konuşuyorlarmış biz de durup onları seyrediyormuşuz gibi durmalı. Pencereden bakarken, durakta beklerken, okul koridorlarında yürürken nasıl birilerine bakıyor ve onları duyuyorsak kitaptakileri de o doğallıkta izlemeli. Bize bunu yaşatacak bir mucize var, hayatın gerçek dili. O gerçek dil yaşayan dildir; sokaktaki, pazardaki, mutfaktaki, parktaki dil.

Bir kitapta yaşayan dil varsa okuyana da anlatılanları yaşıyormuş hissi verir. Böyle bir kitabı okurken satırlara, cümlelere zirveye tırmanmak isteyen bir dağcının ipe tutunduğu gibi tutunursunuz. Eliniz kaymaz; gözünüz aşağıdaki vadiye, yukarıdaki zirveye, sağa sola, her cepheye bakar. Evet kalbiniz biraz hızlı çarpar, heyecanlısınız, çünkü tırmanıyorsunuz, çünkü anlayarak yükseliyorsunuz. Size bunu yaşatan, sizi odanızdan çıkmadan yukarılara tırmandıran yazarın kullandığı doğal dildir, başka bir şey değil. Evet, yeniden söylemek istiyorum. Bütün kitaplar hayatın diliyle yazılmış olsaydı keşke.

Miyase Sertbarut

*Nasıl da güzelleşmişiz şair
sözüyle...*



Meddahlık
yolunda adım
adım
yürünüyormuş.
Biz de yürüdük
Ömer'le.



Söz ustası, taklit ustası meddahlar. Bir mendil ve sopadan başka hiçbir dayanağı olmayan meddahlar, ceplerinde biriktirdikleri hikayeleri anlatmak için çıkarlar meydana. Küçük sahne onlarla dünya olur, evren olur.. Bazen kral, bazen anne, bazen çoban vb. olan meddahlar kılıktan kılığa girerek yaşamın inceliklerini izleyicilerle paylaşırlar, diyardan diyara götürdükleri hikaye ve haberleriyle bir nevi ayaklı gazete görevini üstlenirler. Bu sıcacık, öğretirken güldüren hikayeleriyle hayatın inceliklerine dokunan meddahlar, geçmişten günümüze gelen bir tatlı tebessümdür aslında.

22 Şubat 2014 tarihinde İzmir’de düzenlenen “Öykülerin Peşinde Adım Adım” adlı liseler arası meddahlık yarışmasına okulumuz 11/Fen sınıfı öğrencilerinden Ömer Furkan Esentürk ile katıldık. Öğrencimiz, bu yarışmada ikincilik elde ederek hepimizi mutlu etti. Prof. Dr. Özdemir Nutku, Yrd. Doç. Efdal Sevinçli, Prof. Dr. Semih Çelenk, Prof. Dr. Nevin Yayın ve Levent Salıcı’nın jüri olduğu yarışma, lise öğrencilerinin gelenekle bağlarını güçlendirmesi, Meddahlık sanatını sevmesi, öğrenmesi ve geçmiş ile gelecek arasında köprü kurması açısından oldukça önemli bir yarışmaydı. Bizlere bu yolda öncülük edenlere ve jüri üyelerine teşekkür ederiz.

Derya ADALI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni



Yine Sınavsız
Hava
Sahası'ndayız.



Ödülleri topladık ve toplandık.





*Muzaffer
dedemiz; o
bizim Dede
Korkut'umuz.*

MUZAFFER İZGÜ

Dünya dediğimiz “iki kapılı han” gerçekten çok değişik bir yer. Kimi sessiz sedasız, kimseyi varlığıyla bile haberdar etmeden çekip gitmekte, kimiye beton harcına basmışçasına iz bırakmakta dünyada.

İşte Muzaffer İzgü de o insanlardan belki de beton harcına en kuvvetli basanlardan bir tanesi. Yazdığı yüzün üzerinde kitabıyla asırlar geçse de hala aramızda dolaşacak bir usta. Bana artık “Yazar Dede” deyin diyebilecek kadar mütevazı, “çocuk okuru olmayan bir toplumun yetişkin okurunun olamayacağını” söyleyerek de ne kadar öngörülü bir insan olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır.

Sen hep var ol “Yazar Dede!” Hep çocuklarınla, torunlarınla ol!

Fadime Şen
Türkçe Öğretmeni

DİL, DÜŞÜNCE, İNSAN

AYDOĞAN YAVAŞLI

Kendimden biliyorum: Ortaokul sıralarındayken o sırada asker olan dayıma Baki'yi, Fuzuli'yi, Şeyh Galip'i bile kıskandıracak kadar ağdalı Osmanlıca ile mektuplar yazar, anlaşılmamasından garip bir tat alırdım. Fakat bir süre sonra o 'tat'ı Türkçe öğretmenim Hüseyin Dönmez bozdu. Beni Türk Dili dergisine sürdürümcü yapmakla kalmadı, üstüne üstlük Oktay Akbal'ın kitaplarını verip okumamı istedi.

Can Yücel'in "Hayatta ben en çok babamı sevdim" adlı şiirinin bir dizesinde söylediği gibi, Oktay Akbal'ın kitaplarını okuduktan sonra benim de "açıldı nefesim, fikrim, canevim". Sonunda Türkçe düşünebilmeye başlamıştım.

Fakat çok değil, bundan birkaç gün önce yan apartman komşumun torununun dedesine seslenişi, beni hayli kırdı. Altı ya da yedi yaşında olduğunu tahmin ettiğim torun, dedesine şöyle diyordu: "Ey dede, nen var senin, ha?"

Sanki Sergio Leone'nin bir "western"inden kopup gelmiş gibiydi.

Peki, epeydir Mc Donal's'tan bir şeyler alıp yememiş genç kızımızın "Ayyy, mek'im geldi!" diye kıvrınmasına ne diyeceğiz?

"Asla" ile başlayan boş tümceleri geçiyorum. Hani şu düşünsel derinlikten yoksun laf salatalarını... "Asla arkana bakmayacaksın", "Asla unutma ki hayat..." filan!

Ah tabii, bir de "inanılmaz" var. "İnanılmaz güzel", "inanılmaz final", "inanılmaz lezzetli", "start inanılmazdı" vesaire.

Karşıyaka çarşısında bir lokanta var. Tabelasında güya kuruluşunun ne kadar köklü olduğunu belirtmek istemiş. İngilizcede "...den beri" anlamındaki "since 19.." betimini kullanmış. Girip baktım; içerde hiç İngiliz yoktu. Çalışanlara "since" sözcüğünün anlamını sordum; bilen çıkmadı.

Kültür ve sanata değer verdiğini her fırsatta vurgulayan bir çayevinin sahibi olan arkadaşım, yakın zamanda Workshop Cafe diye bir yer açacakmış; dün söyledi.

İnsanoğlunun yeryüzündeki milyonlarca yıl süren evrimini gösteren anlamlı bir tablo vardır, bilirsiniz. Bakın, o tablodaki insanı tersine çevirmek istiyorsanız, işe dilinden başlamanız gerekir. Çünkü insanı insan olmaktan çıkarmanın tek ve biricik yolu, onu dilinden koparmaktır. O yüzden anadilini doğru düzgün konuşup yazamayan, dilinin kurallarını öğrenmemek için direnen zavallılara "maymunlaşmaya başlamış" dememe lütfen kızmayın. Bana kızmak yerine Aziz Nesin'in "Ah Biz Eşekler" adlı o güzelim öyküsünü okuyun. O öyküde çok önceleri 29 sesle konuşabilen eşeklerin nasıl olup da 27'sini yitirip yalnızca "a" ve "i" sesleriyle kaldıkları anlatılır.

Öğretmenimiz, "Kafası karışık olanın dili de karışık olur," derdi. Çok doğru. Dili yalın ve zengin olanın beyni de gelişmiştir. Beynimizin geliştiği ölçüde insanlaşırız.

Öyleyse ne yapmalıyız, diye soracak olursanız...

Yanıtını başka bir yazıya bırakalım, derim ben.



Söz ustasıdır Hidayet Karakuş

Hayatımın En Büyük Mucizesi: Kelimeler

Çiğdem Sezer

Kendimizi ifade etmek ve diğer insanlarla iletişim kurmak için kullandığımız en iyi ve en güzel araçtır dil. Kuşkusuz tek önemi bu değildir; insanları birleştiren, ulus yapan ortak değerlerin başında da dil gelir. Kültür, dil aracılığı ile geleceğe aktarılır. Bunlar, okullarda ya da yaşamın diğer alanlarında anlatılan bilgilerdir kuşkusuz; ama kanımca dilin, üzerinde durulması gereken en önemli özelliklerinden biri, düşünceyle olan ilişkisidir. Dil üzerine düşünürken bile, konuştuğumuz dille, anadilimizle yaparız bunu. Bu, dil konusunda yetkin olan birinin, düşünce sınırlarının da genişleyeceği anlamına gelir. Ünlü düşünür Heidegger şöyle der: “Dil, düşüncenin evidir.” Yani düşünce ancak dil içinde gelişip serpilebilir.

Anlama, kavrama, düşünme yetisi, dilin kullanımındaki gelişmişlikle bire bir ilintilidir. Sadece 300-400 sözcükle konuşuyorsanız, o kadar sayıdaki sözcükle düşünebiliyorsunuz demektir. İnsanların çoğu, gün içinde bu sayıya yakın sözcükle sürdürmektedir yaşamını. Bu da dünyayı ancak bu kadar algılayabileceği anlamına gelir. Algının gelişmesi düşünceyi, düşüncenin gelişmesi algıyı artırır ve bir kartopu gibi birbirlerini çoğaltırlar. Kuşkusuz dille olan bağımızı sıkılaştırmanın, dili yetkin ve güzel kullanabilme yetimizi geliştirmenin en iyi yoludur kitaplar. Kim bilir, belki bir gün o kitapların birinin kapağında sizin adınız olacaktır. Bu, anadiline gereken özeni gösteren hiç kimse için bir mucize değildir.

Neden bazı kişiler ilk okumada cümlelerin anlamını kavrayabilir de bazıları bunun için cümleyi birkaç kez okuma gereği duyar? İlk durumdaki kişinin dili kullanma, anlama, kavrama yeteneği daha gelişmiştir çünkü. Yani pratik yararları da vardır dilin.

Birey ne kadar donanımlı olursa olsun, bunu gerektiği gibi ifade edemezse, insanlar onu doğru anlamayacaktır. Aynı bilgi ve donanımına sahip iki kişiden biri bizi hiç etkilemezken, diğeri dili kullanma yetisi sayesinde etkileyebilir.

Dili yetkin kullanmak, aynı zamanda doğru kullanmak anlamına da gelir elbette.

Bütün bunları gerçekleştirmenin iyi yolu, kelimeleri sevmekten geçiyor.

Henüz okuma yazma bilmezken bile kelimeleri seven biri olarak, insan onları nasıl sevmez, doğrusu anlamakta zorlanıyorum. Bu konuda yazdığım bir yazıdan küçük bir bölüm aktarmak isterim:

“Nihayet okulluyum ve harfleri öğreniyorum! Hayatımın ilk ve en büyük –hâlâ- mucizesidir bu. Tanrım ne muhteşem bir şey bu böyle; her biri bir sesi işaret eden harfler var ve o harfler yan yana gelip kelimeyi oluşturuyor! Sonra o kelimeler yan yana geliyor ve hoop al sana bir cümle. Ya da bir anahtar; kilitleri açabileceğin... Olmadı mı, ziyarı yok. Kelimelerin yerini değiştir, yeni kelimeler bul, yeni cümleler ve başka kilitleri açmayı dene. Açıldı mı? Hah, tamam, devam edebilirsin; bir oda, bir daha, bir bahçe, duvar, dışarı, içerisi, ben, onlar... Sadece bir kalem ve kâğıt; bütün dünyayı taşıyabiliyorsun bulunduğun yere ya da sen dünyanın her bir yerine ulaşabiliyorsun! Sihir değil de ne! Şiir? Onu bilmiyorum daha; gerçek bir oyuncak bulmuştum ve bunun keyfine varmak istiyordum sadece.”

Şunca zaman sonra hâlâ kelimeleri hayatımın en büyük mucizesi olarak görüyorum ve onlardan yepyeni sözler üretmek, beni bir çocuk gibi sevindirip heyecanlandırabiliyor.